

ЖАРКО МИЛЕНКОВИЋ

ЦИПЕЛЕ

Небојши Лазићу

Некада су биле нове.

Стајале су у излогу и примамљивале знатижељне погледе и уздахе одушевљења. Плениле су пажњу свих који су туда пролазили, а оне су гордо скретале поглед ка својој цени, која није била баш ниска.

Већина пролазника која би пред њима застала са осмехом одушевљења, настављала би свој пут, са као попареним изразом лица, као да су у том тренутку појели килограм лимуна.

Но, њих се то није дотицало. И даље су гордо привлачиле пажњу на себе и то углавном ових који су знали да их не могу имати, а када их већ не могу имати, гледали би их са још већим жаром. Неки би и по пола сата стајали пред излогом и замишљали различите ситуације и догађаје, које би са њима приређивали и посећивали.

Неки су тако замишљали како у њима ходају улицама и тако гордо пуцкетају по асфалту, да сви гледају у њих. Други, да иду с њима на плес и да се до изнемоглости врте и изводе разне покрете у њима по тврдом мермерном поду.

Трећи су замишљали, како их после посла лагано чисте, скидајући са њих прашину, нежним, пуним љубави покретима. И све се завршавало на погледима и маштањима оних купаца који немају пара за њих. Било је и оних који су сваког дана гледали, хоће ли им цена бар мало пасти, на онолико колико би они могли да дају. Међутим, оне су сваког дана гордо указивале на то да њима цена не може пасти и чекале су. Чекале некога ко ће имати пара да их приушти. Знале су да ће то бити неки веома богат човек,

елегантан, човек са стилем. Биле су сигурне да ће се њихов власник дичити њима, неговати их, пазити и чувати.

Биле су срећне када се коначно нашао такав купац. Њиховој срећи није било краја. Нису се превариле по питању богатства. Купио их је стварно богат човек, али у свему другом, јесу. Није био елегантан, носио их је у свакој прилици и уз сваку комбинацију, не баш срећно усклађену, а о бризи и чувању није било ни помисли. Идући улицама стално је шутирао каменчиће, чиме их је јако повређивао. Чим би их сазуо, бацао их је где год би стигао, често одвајајући леву од десне и готово их никада није чистио, а када би то чинио, радио је то таквом силином да би им наносио бол, а од силине чишћења крутом тканином, појављивале би се огреботине.

Тада су жалиле што их није купио неко други, неко од оних који их је онако гледао, онако како се гледа нешто што се не може имати. Проклињале су своју цену, која их је скупо коштала. Но, то им није ублажило бол, нити је променило власничко понашање према њима, који није примећивао тај бол и њихово постепено, али све брже и брже старење. Те боре које су се сваким даном све више појављивале, њихова смежураност, није га бринула. Када је приметио, бацио их је. Потпуно окрутно, без имало сажалења и кајања. Као да му оне нису учиниле ништа добро! Као да нису уместо њега трпеле бол! А трпеле су све!

Када је било кише оне су осећале воду, када је био снег, трпеле су хладноћу, када је било вруће, оне су осећале топлоту врелог асфалта. Када је шутирао камење, њих је болело. А сада су тако бездушно бачене. Нису завршиле на ђубрету, већ на пијаци старих ствари.

Сећајући се старе славе, сада оне гледају пролазнике, који више не гледају у њих.